

Het Mysterie
van de Berghut

Het Mysterie
van de Berghut

Getty Lenaerts

Schrijver: Getty Lenaerts

Coverontwerp: Michèle De Baere

Nalezen: Marc VC en Michèle De Baere

ISBN: 9789465125381

© <Getty Lenaerts>

HOOFDSTUK 1

De vakantie was ten einde, ze hadden het getroffen met het weer, wat in de herfst niet vanzelfsprekend is. Tess en Nora hadden een rugzakvakantie gehad, van dorp naar dorp en blijven logeren bij de plaatselijke bevolking of in een berghut.

Dat was enorm goed meegevallen, Tess had van haar overgebleven reisgeld nog een mooie, waardevolle halsketting kunnen kopen met echte parels.

De rugzak werd gevuld, klaar om weer verder te trekken naar de luchthaven.

“Hey Nora, wil jij al naar de berghut rijden waar we onze volgende overnachting hebben? Ik ga nog even het dorp in om te telefoneren naar mijn mama, dan weet ze al dat ik morgen terugkom. Ik kom wel te voet tot daar, een extra wandeling van 2 uurtjes zal me nog goed doen.”

“Ja Tess, maar vergeet niet dat het weer gaat veranderen, er is storm op komst en in de bergen kan dit vlug omslaan.”

“Maak je geen zorgen, Nora. Ik ken de weg naar de berghut. We hebben de kaart grondig bestudeerd.”

Nora knikte al fronsend met een zorgrimpel tussen haar ogen. Tess, haar jongere vriendinnetje, zou ze toch liever meteen meenemen. Maar ze moest zelf kunnen beslissen wat ze het liefste deed op de laatste dag van het verlof.

Dus ze vertrok naar de afgesproken berghut, daar zou ze wachten op Tess.

Ze parkeerde de auto zo dicht mogelijk bij de deur en ging naar binnen. Het meest belangrijke was aanwezig: twee bedjes in de hoek. Een haard met wat klompjes hout, een kast met enkele zaken om wat te kunnen eten en drinken.

Ze zette haar gsm even aan en controleerde of er bereik was. Heel flauw één blokje maar. Ze stuurde toch een sms naar Tess, dat ze in de hut was en hoopte dat Tess er vlug zou zijn. Het begon reeds te regenen en de wind liet zich ook al voelen.

Een beetje later kreeg Nora het wat koud. De wind gierde door de spleten van de berghut waar ze wachtte op Tess. Het zicht was heel slecht en Nora vreesde dat Tess ergens de weg kwijtgeraakt was.

Ze hadden elk een kaart van de streek en trokken een cirkel rond deze hut. Het wachten was zenuwslopend, Nora wou

Tess gaan zoeken, ver kon ze niet zijn. Ze kleepte zich aan en ging naar haar gehuurde auto. Dat was al een hele opgave om niet weggerukt te worden. De deur vloog bijna over toen ze die opende. Nog maar net kon ze dat verhoeden. Diepe zucht en schietgebedje. ‘Ok Nora, je kan het!’

De auto slingerde het pad af naar de bergpas. Nora reed in de richting vanwaar ze eerder vertrokken. Stapvoets en uitkijken voor het diepe dal. Dat was het laatste wat ze wou, daar beneden terechtkomen.

Plots zag ze een groot grijs vlak voor de auto, ze kon net op tijd stoppen. Een rotsblok versperde de weg, ze moest terug, maar kon niet draaien. Ze stapte voorzichtig uit en hield zich krampachtig vast aan de auto. Aan de andere kant van het rotsblok zag ze een schim. Ze ging iets dichterbij de rotswand en zag dat het Tess was. Roepen had geen zin, Nora wrong zich zo ver mogelijk tussen het rotsblok en de bergwand, tot ze Tess beter kon zien. Ze deed teken om dichterbij te komen en reikte haar hand zo ver ze kon naar Tess. De vingertoppen raakten elkaar en beiden deden hun uiterste best om elkaars hand te grijpen. Uiteindelijk lukte het. Nora hielp Tess om naar de bergflank te komen. Er lag langs de kant van Tess nog een gigantisch rotsblok, waar ze

zich moest tussenwringen. De scherpe punten scheurden haar kleren en haalden een diepe snede in haar arm. Het bloed sijpelde op de grond maar ze hadden maar èèn doel voor ogen: elkaar redden.

Eindelijk was Tess erdoor, beiden tuimelden ze op de grond en konden net voor de afgrond een overhangende tak vastgrijpen.

Op handen en knieën kropen ze naar de auto van Nora en stapten erin.

Ze keken elkaar aan en glimlachten. “Nu achteruit terugrijden Tess. Hou jij jouw kant in het oog, dat ik daar ver genoeg van af blijf.”

“Ok Nora.”

Terwijl Nora achteruit reed, keken ze beide goed rond zodat ze veilig en wel bij de berghut zouden geraken. Ze hadden allebei wel even genoeg van deze spannende onderbreking. ‘Dit was helemaal niet wat ze zich voorgesteld had,’ dacht Tess. Nora deed haar best om op de weg te blijven, niet eenvoudig met die storm. Ze merkte op dat de takken van de bomen wild in de lucht zwiëpten en voelde de wagen soms lichtjes heen en weer schudden. Dit was een autorit om nooit meer te vergeten.

“Gaaf het een beetje met je?” vroeg Tess voorzichtig.

Nora bleef de weg goed in de gaten houden terwijl ze langzaam antwoordde:

“Tess, ik ga even stoppen, ga jij achterin zitten, dan kan je de weg beter in 't oog houden. Nu ja, we hebben toch weer iets om over te vertellen thuis...” zei ze uiteindelijk aarzelend.

Ze keken beide naar elkaar en Nora's mondhoeken gingen langzaam omhoog. Beide schoten in de lach om de absurditeit van het moment. Nora was natuurlijk niet blij met wat ze nu allemaal mee maakten maar ze was blij dat Tess bij haar was.

“Goed dat we nog eens kunnen lachen maar als we seffens uitstappen zal dat vlug gedaan zijn, de wind, daar valt niet mee te lachen.”

HOOFDSTUK 2

Terug in de berghut....

“Tess, ik ga wat water zoeken om de wonden uit te wassen, met deze regen moet dat lukken om dat te vinden. Probeer jij wat vuur te maken in die haard?”

Nora vertrok in de gietende regen met een potje dat ze vond in de hut. Ze probeerde het wat proper te maken met de regen. Gebogen tegen de wind in, raakte ze met moeite verder. Daar zag ze tussen de bomen wat groen in een plasje. Ze greep een tak om niet te vallen maar de tak brak af en Nora viel in de plas. 'Oh nee! Het water zit in mijn kleren.' Haar knie deed pijn, ze was op een steen gevallen met haar knie. Ze keek rond en zag wat verder een straaltje water lopen van de bladeren van een boom. Daar hield ze haar kommetje onder tot het bijna vol was.

'Nu terug naar de hut proberen te gaan.'

Al mankend strompelde ze naar de hut; de helft van het water was ze onderweg verloren.

Ze zag een klein rookpluimpje door het dak. 'Ja, goed Tess, het is haar gelukt!'

Ze warmde het water op, Tess nam wat propere zakdoeken uit haar tas om de wonden mee uit te wassen. Ze deden behoorlijk veel pijn.

Nora kwam dichterbij en keek naar de wonde op Tess haar arm. “Die ziet er niet goed uit, die moet genaaid worden Tess. We gaan eerst een dokter moeten zoeken, dus terug naar het dal waar we vandaan komen.”

“Meen je dat? In de auto zit een EHBO box, daar zal wel verband inzitten.” zei Tess.

“Ja, maar niet voldoende, het blijft bloeden, dat is niet goed. Ik zal een drukverband aanleggen en dan je arm wat in een handdoek laten rusten. Als je dat kan, zou het bloeden kunnen stoppen.”

Nora, ging naar de auto de verbanddoos halen en bracht de kaart mee.

Eerst de arm van Tess verzorgen, daarna legde ze de kaart open op de enige tafel die in de hut stond.

Het meubilair was blijkbaar door een handige Harry gemaakt, geen luxe maar wel praktisch. Alles wat je nodig had om een nachtje te blijven, of te schuilen voor noodweer.

“Kijk Tess, hier is de hut waar we nu zijn, de volgende is niet bereikbaar via de weg, door die rotsblokken. Klimmen lukt nu niet en rijden is een grote omweg. Wat stel jij voor?”